

Ἡ μάννα τῶν πουλιῶν φωνάζει,
τὰ χάλαρα ἀντιλαοῦν,
ψηλά τὰ σύννεφα κυλοῦν,
τὸ περιγιάλι κάτω βράζει.

Ἐξαφνα κράκ! ἡ ρίζα σπᾶ!
ὦ, τί φρικτὴ φωνὴ ἐχύθη,

φωνή, ὅπου παγώνει στήθη!
ἡ ἄβυσσος ἀντικτυπᾶ.

Στῆς πέτραις σωροβλιαστός,
αἱματωμένος καὶ κομμάτια,
ἀγνώριστος καὶ εἰς τὰ μάτια
τῆς μάννας, κοίτεται αὐτός.

Ἐν Σίφων. Αὐγούστος τοῦ 1884.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

Φίλτατέ μοι κ. Ι. Ἀρσένη,

Μέσα ἔς τὴν τόση ποικιλίᾳ
Τῆς λατρευμένης μου Σ τ ο ἄ σ ο ο υ
Ὶίξε κι' αὐτὴ τὴν ἀσχημία
Ἡ φύλαχτη γιὰ ἄλλη δουλιὰ σου.

Μ' ἐκείνη μαθημένο!

Ὁ πρῶτος μου καϊμός, ἡ Ἀνιώ, μὲ κλαίει,
Πῶς συχναλάζω εἰκῶνες τοῦ ἔρωτά μου,
Φαρμάκι ἀφ' τὸ γλυκὸ τῆς στόμμα Ὶέει
Γιὰ ἐκείναις ποῦ ἐσπλαχνιοῦνται τὴν ματιά μου.
Συχνὰ μ' ἐν ἄγριο χαμογέλοιο λέει
Πῶς μοιάζει μὲ ἀνεμόμυλο ἢ καρδιά μου,
Λέει ποῦναι Album, πίνακας, τραπέζι,
Κι' ὅποιος τῆς κάνει, κάθεται καὶ παίζει.

Καὶ ἔχει ἄδικο ἢ ζηλιάρα ποῦ μὲ βρίζει·
Ἄν τῆς καρδιάς μου ἢ θερμὴ τῆ θυμόναι,—
Τὸ αἴτιο μόνη ἐκείνη τὸ γνωρίζει
Ὅπου ἔστριψε τοῦ νοῦμου τὸ τιμόνι.
Παράξενο ζουρλὸς ἂν παιδιαρίζῃ;
Ἄν θέλω ἀγάπη ἐγὼ κι' ὁ τύφος χιόνι;
Παράξενο ἂν, μ' ἐκείνη μαθημένο
Κυττάζω χίλιας—δυὸ καὶ δὲν χορταίνω;